

מסורת הש"ס

א) כללית פ"ח חמשה
ה) (ב) ונכירות י"ג.
ו) וידיעין פ"ג פ"ט.
ז) וי"ל מופשט פשיטא
ח) וי"ל פ"ג.
ט) וי"ל פ"ג.
י) וי"ל פ"ג.
יא) וי"ל פ"ג.
יב) וי"ל פ"ג.
יג) וי"ל פ"ג.
יד) וי"ל פ"ג.
טו) וי"ל פ"ג.
טז) וי"ל פ"ג.
יז) וי"ל פ"ג.
יח) וי"ל פ"ג.
יט) וי"ל פ"ג.
כ) וי"ל פ"ג.

הגהות הב"ח

א) י"ב ד"ה ע"ל וכו'
ב) דמס' מתניין דמס'ין
אלו אל' ספד'ין

מוסף רש"י

פרדה שהבעה אין
מריבין ע"ה לא סוס
ולא חמור. מספקא ליה
אזי חוששין לזרע האב אזי
לא הלך אפילו היה בת
חמורה נקבה אין מריבין
ע"ה חמור שמה חוששין
לזרע האב ומלא מריבין
כללית. ויבין פלגי עליה
ואחרי דאין חוששין לזרע
האב ואם בת טיבא היה
מריבין עליה סוס ואם בת
חמורה הוא מריבין עליה
חמור ובחבורה ק"א.

ואורא שמואל לעמיה. דלית ליה חוששין בנהמות לזרע האב:
הנולדים מן הסוס. נקבה: ש"פ שאביהן חמור מוסרין. פרד וזכר בן
סוס נקבה עם פרדה נקבה בת סוס נקבה ולא אמרין אחי לז סוס
ומשתמש בלז חמור שלז סוס וחמור יש בניהם להא לא חיישין

ולחנניה כתיב אותו דמשמע זכר וכתיב בנו
מי שבנו כרוך אחריו דמשמע נקבה הלכך
נוהג בין בוכרים בין בנקבות אמר רב הונא
בר חייא אמר שמואל הלכתא כחנניה ואורא
שמואל למעמיה (ב) דתנן ר' יהודה אומר
"הנולדים מן הסוס אע"פ שאביהן חמור
מותרין זה בזה אבל הנולדין מן החמור עם
הנולדין מן הסוס אסורין ואמר רב יהודה
אמר שמואל זו דברי ר' יהודה דאמר י"א אין
חוששין לזרע האב אבל חכמים אומרים
כל מיני פרדות אחת הן ל"מאן חכמים חנניה
הוא דאמר חוששין לזרע האב והאי בר
סוסיא וחמרא והאי בר חמרא וסוסיא כוליהו
חדא מינא נינהו איבעיא להו (ג) מי פשיט)
ליה לר' יהודה דאין חוששין לזרע האב או
דלמא ספוקי מספקא ליה למאי נפקא מינה
למישרא פרי עם האם אי אמרת מיפשט
פשיטא ליה פרי עם האם שרי (ד) (אלא אי)
אמרת ספוקי מספקא ליה פרי עם האם
אסור מאי ת"ש ר' יהודה אומר כל הנולדים
מן הסוס אע"פ שאביהן חמור מותרין זה
בזה היכי דמי אילימא דאבוה דהאי חמור
ואבוה דהאי חמור צריכא למימר אלא לאו
דאבוה דהאי סוס ואבוה דהאי חמור וקתני
מותרים זה עם זה אלמא מיפשט פשיטא
ליה לא לעולם דאבוה דהאי חמור ואבוה
דהאי חמור ודקאמרת צריכא למימר מהו
דתימא אחי צד דסוס משתמש בצד חמור
וצד חמור משתמש בצד סוס קמ"ל ת"ש
י"ר יהודה אומר פרדה שתבעה אין מריבין
עליה לא סוס ולא חמור אלא מינה ואי אמרת
מפשט פשיטא ליה לרבע עליה מינא דאמה
דלא ידעינן מינא דאמה מאי ניהו והא אלא
מינה קתני הכי קאמר אין מריבין עליה
לא מין סוס ולא מין חמור לפי שאין יודעין
במינה וליברוק בסימנין דאמר אביי ז"עבי
קליה בר חמרא צניף קליה בר סוסיא ואמר
רב פפא ירברבן אודניה וזמרא גנובתיה
בר חמרא זוטראן אודניה ורבה גנובתיה
בר סוסיא הכא במאי עסקינן באלמא
וגירמת מאי הוי עליה ת"ש דאמר רב
הונא בריה דרב יהושע הכל מודין בפרי
עם האם שאסור ישמע מינה ספוקי
מספקא ליה ש"מ אמר ליה ר' אבא
לשמעיה האי מעיילת לי כודנייתא בריספק
עיין להגך דדמיון להרדי ועייל לי אלמא קסבר אין חוששין לזרע האב
וסימנין

אותו ואת בנו פרק המישי חולין ע"ט.

עין משפט
נר מצוה

ב א ב ג ד ה ו ז ח ט י
מ"ה כללית הל"ו י"ג
שם כתיב מתג לאין רפס
טו"ע י"ד ר"ל פ"ט:

רבינו גרשום

משמע כלומר אב ובנו
ולא אם ובנה: הילכך
נוהג בין בוכרים כו
כלומר בין באב ובנו בין
באם ובנה: אמר שמואל
הלכה כחנניה. כלומר
כשם שהלכה כחנניה לעיל
כך הבלכה זו הלכה
כחנניה כלומר דחיש
לזרע האב: ואורא שמואל
לשמעיה כלומר שמואל
הני חנניה בלשון חכמים
ומרמזי בלשון חכמים
ש"י"ה הלכה כחנניה: דתימא
ר' יהודה אומר הנולדים מן
הסוס כו כלומר הנולדים
מן הסוסי אע"פ שאביהן
חמור כלומר דאין חוששין
לזרע האב. והנולדין מן
החמור כלומר מהחמורה
עם הנולדין מן הסוסיא
אסורין. למישרא פרי עם
האב כלומר (א) והורג
כלומר דאין חוששין לאב
אלא אי אמרת ספוקי
מספקא ליה כו כלומר
ל"א אי בר חמור הוא
חוששין לזרע האב ואסור:
לא מין סוס ולא מין
חמור אלא מינה כלומר
פרד מריבין עליה: עבי
קליה בר חמרא כלובי: בר
חמרא כלובי: י"א
חמרא: כ"י מעיילת לי
כודנייתא בריספקי כלומר
דכלאים בחרישא אסור
אע"פ דתיב לא חמורש
כשיר ובחבורה ילפינן שיר
שור משבת מה להלן כל
בהמה בכלל כתיבין וכל
בהמתא אף כן כל בהמת
כלאים בכלל חרישה.

א) נראה דהא כלן וי"ל
משמע פשיטא ליה לומר
י"ב. (ב) נראה ל"ל לומר
אזי חוששין לזרע האב וזכר
חמור הוא וספד.

ולחנניה כתיב אותו וכתיב בנו. וא"ת ולשמואל מותו ומצו
ולכתוב בן וי"ל דלא מדכתיב את בנו ולא כתיב בן
קדוש אלא בן נמי משמע דכרוך אחריו: מהו דתימא אחי צד
סוס ומשתמש בו קמ"ל. לא דמי לחזיו עבד וחזיו בן חורין (מגינה
דף ב): דאסור כתיבי שפחה וחליה בת

חורין משום דלתי לא ענדות ומשמע
בלז חירות דהא כללית אמר רחמנא
דוקא מרי מיני וכל פרדות האבין
מסוס וחמור מין אחד הוא:
ע"י"ל י' הגך דרביין להרדי. משמע
דרכי אבא סבר כרבי יהודה
וכן אב"י דלמר עבי קליה בר חמרא
וכן רב פפא דלמר רביבן אודניה
וזהו ע"ה גנובתיה בר חמרא כוליהו
סבילא להו כרבי יהודה וצפרק ז'
דייני גזרות (מכות דף ק"א): אמרין
הלכה כרבי יהודה פפרדות וזכר או
שה דלזוהי ואת בנו מתרגמין מורחא
או (ט) שיתא (ויקרא כג) משמע דאין
נוהג בזכרים וידינו דלא כחנניה ומיהו
שמואל פסק כחנניה ועוד דסתם
מתמינן (ב) דסוף פרק אלו מומין
ובגזרות מה: אלו כשרים בלזם ופסולים
בנהמה אותו ואת בנו מוקי לה התם
כחנניה ועוד דחנניה כרבי יונתן
וצפרק השולח (ב"מ דף נ"ה): אמר
דאב"י סבר לה כרבי יאשיה ורבה
סבר לה כרבי יונתן וק"י"ל כרבה לגבי
דאב"י ומיהו אפילו קיימא לן כרבי
יהודה פפרדות דפסוקי כס"פ בתרא
דמכות (דף ק"א): אין להמיר אותו
ואת בנו בזכרים דהא מסקינן הכא
דכרבי יהודה ספוקי מספקא ליה וא"ת
דמסקין בשממין כממין דבין לרבי
אליעזר ובין לרבנן ספוקי מספקא להו
אזי חוששין לזרע האב אזי לאו ואמאי
מספקא להו והא אמרין לקמן צפרק
הרובע (דף ק"ג). גבי מתנות לר'
אליעזר מצעי ליה אם שור אם שפ
לחלק ורבנן נפקא להו לחלק מאת
זנכיה הוצה ולר' אליעזר מאת זנכיה
הוצה אחא לנדרבא דהדין עם הטבח
וא"כ מדבעי להו קרא לחלק מכלל
דאין חוששין לזרע האב שחל לעיל
וי"ל דודאי אזי חוששין לזרע האב לא
זרין קרא לחלק אכל משום דמספקא
להו שמה אין חוששין קצעי קרא
לחלק משום דילמא אין חוששין ואחא
קרא לחלק ואזי חוששין לרבנן אחא
קרא דמאת זנכיה הוצה לנדרבא דהדין
עם הטבח ולר' אליעזר אחא אם שפ
לחייב (ב) צמנות כדרשין רבנן ומשום
דמספקא ליה לרבי אליעזר אזי אחא
לחלק אזי לחייב צמנות פטר ר'
אליעזר דהמוציא מחצו עליו הראיה
וא"ת הא דקאמר רבי יוחנן התם
דרשין רבנן אם שפ לרבות את הכי
דחייב צמנות הכי דמי אזי צנכי

הבא על המישה כדמסקין בשממין דבהכי פליגי והתם נמי גרים ההוא שמעתא אמרין הכי א"כ סברי דחוששין לזרע האב ואחא קרא
לרביי דחייב בכל המתנות דאי אין חוששין א"כ לא נרין רבוי וא"כ לא נרין קרא לחלק ונראה לפרש דלרבי יוחנן כיו דהתם לא מיומקם
אלא כתיב הבא על הנזביה ובין חוששין לזרע האב ובין אין חוששין אינרטיך קרא לחייב בכל המתנות וא"ת דמשמע התם דלא פטר
ר' אליעזר אלא ממתנות וכסוי אכל אהא דאמרו רבנן חלבו אסור כחלבו בהמה לא פליג מדלא קאמר נמי מותר ואמאי והא אפילו חוששין
לזרע האב הא אית ליה לר"א דשה ולא מקלת שפ וא"כ מייש הבא על הנזביה לישמרי חלבו וכי תימא דקסבר ר' יוחנן דלרבי אליעזר נמי
אמרין שפ ואפילו מקלת שפ א"כ אמאי פטר הבא צנאות ואת בנו וי"ל דסבר ר' יוחנן דפליגי הבא צנאות ואת בנו למלקות ונכני הבא על
המישה לרבנן אפילו למלקות אמרין שפ ואפילו מקלת שפ ור"א פטר ממלקות דמספקא ליה אזי אמרין שפ ואפילו מקלת שפ אכל
מודה דאיכא איסורא אזי נמי לעולם סבילא ליה דשה ואפילו מקלת שפ לא אמרין ושאני חלבו דרבי קרא כדרשין גרים פרוק בתרא דיומא
(דף ע"ד). כל חלבו לרבות כיו וחזי שיעור ומיהו קשה כתיב הבא על הנזביה אמאי פטר ר' אליעזר מכסוי והא דלמא אין חוששין לזרע האב
הוי כולו צנכי וי"ל דרבי אליעזר פטר לא קאי אלא אמתנות וכן משמע לשון המשנה צמנות בזכרים (פ"ב מ"ו) דתנן ר' אליעזר
פטר שהמוציא מחצו עליו הראיה וכן כתב רבינו מס פפרדות כרבי יהודה ואותו ואת בנו נוהג בזכרים לאיסורא ולא למלקות:
אילמא